

[Inger Gautier Schmit.]

indgribende Minder fra deres Barndomsliv. For Dommeren, for Politimesteren og de enkelte Politifolk er det maaske en ganske lille Sag, det drejer sig om, en Sag, som i stor Hast skal bringes til Side, som man ikke gør nogen særlige Ophævelser over, som gaar ind mellem de mange andre forskellige, langt større og for dem vigtigere Sager. Men for det enkelte Barn eller den enkelte unge er det af saa stor og afgørende Betydning, at det maaske aldrig senere udslettes i deres Bevidsthed.

Derfor er der noget berettiget i, at man i store Kredse af Børnesagsvenner nu ved Retsplejelovens Behandling har rejst dette Spørgsmaal og rettet en Kritik mod de bestaaende Forhold i saa Henseende, og selv om jeg er overbevist om, at der baade indenfor Politiet og indenfor Dommerstanden er overordentlig mange udmærkede og børnekærligt sindede Mennesker, er ikke dermed givet, at man her har Personer, som har den rette Forstaaelse netop af at behandle Børn under disse for Børnene saa vanskelige og alvorlige Tider.

Nu har man ganske vist i Værgeraadslovens § 76 en Beføjelse, der ogsaa i hvert Fald i København bliver nyttet fuldt ud, til at tilkalde Værgeraadet, naar saadanne Børnesager skal for Retten. Men derfor bliver min Anke med Hensyn til Lokaliteterne, hvor disse Børn maa opholde sig, med Hensyn til, at Afhøring finder Sted baade 2 og 3 Gange, og med Hensyn til, at man indenfor baade Politi- og Dommerstand godt kan møde Mennesker, som ikke kan siges ubetinget at forstaa Børnenes Naturel — derfor bliver den jo ikke tilintetgjort.

Naar jeg siger, at Lovforslaget gennem sine Ændringer alligevel tager Sigte paa at bedre disse Forhold, tænker jeg bl. a. paa § 29, som taler om de lukkede Døre. Jeg tænker paa § 31, hvortil et Mindretal stiller Ændringsforslag om Forbud mod Fotografering ved saadanne Retsmøder. Det er et Forslag, som jeg i høj Grad kan anbefale, og jeg forstaa slet ikke, at det skulde være nogen Forbedring, at man har foreslaaet den Bestemmelse, at man gerne maa fotografere, naar det blot ikke bliver i Karikatur. Hvis jeg endelig skulde vælge, vilde jeg foretrække, at det blev tilladt at karikere, for man genkender sjældent de Mennesker, som fremstilles i Karikatur, hvorimod man absolut meget let kan genkende Mennesker, naar man har deres naturlige og rigtige Fotografi. Jeg foretrækker for min Del altsaa

Karikaturerne, som i hvert Fald kan være fornøjelige og morsomme, og, som sagt, det er meget vanskeligt bagefter at genkende Personerne.

En Forbedring er det ogsaa, at man i § 818 stræber mod dette, at Børnene kun kan blive afhørt een Gang, en Paragraf, som jeg i høj Grad ønsker maa blive praktiseret i Retten. Endelig staar der i § 822, at Værgeraadet skal møde ved Retten, og at Dommeren kan anmode Værgeraadet om at undersøge Barnets hjemlige Forhold og herigennem bidrage til Sagens Oplysning.

Men jeg synes ikke, at det, man her har indført af Forbedringer, er fuldt ud tilfredsstillende. Navnlig ser jeg en Svækkelse i dette, at man i § 184 lader Stykke 2 gaa ud. Dette Stykke 2 bestemmer, at Dommeren kan søge Bistand hos et Værgeraadsmember eller en anden dertil egnet Person, og at han kan lade Afhøringen af Barnet foretage af Værgeraadet ogsaa paa et andet Sted end i Retten. Baade dette, at Dommeren kan søge Bistand hos Værgeraadet eller andre Personer, og at han kan lade en anden foretage Afhøringen, har man fra hele Udvalgets Side fuldstændig strøget, og dette forbavser mig i allerhøjeste Grad.

Det forbavser mig i og for sig ikke, at Justitsministeren har strøget det, skønt han jo selv havde indsat denne Bestemmelse, da han forelagde Lovforslaget i Efteraaret; thi under tidligere Forhandlinger i det høje Landsting har, saa vidt jeg husker, den højtærede Minister indtaget det Standpunkt, at han ikke ønskede, at Dommeren skulde overlade Afhøringen til et Værgeraadsmember. Men jeg forbavses i allerhøjeste Grad over, at man fra socialdemokratisk Side har ønsket at stryge denne Bestemmelse, idet man under denne Sags Behandling i Landstinget i 1928—29 fra socialdemokratisk Side var i høj Grad indforstaaet med, at denne Bestemmelse var af en udmærket Karakter. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere en Udtalelse, som Socialdemokraternes Ordfører den Gang, det ærede Medlem af Landstinget Lewinsky, fremsatte i Anledning af, at man ogsaa i Landstinget ønskede at fjerne denne Bestemmelse fra daværende Justitsminister Rytters Forslag. Lewinsky udtalte ved den Lejlighed bl. a., det staar Sp. 1084:

„I endnu højere Grad beklager jeg det Ændringsforslag, som af Flertallet er stillet til § 44, der angaar den Beføjelse, som gives Retten til at overgive enkelte Sager til Værgeraadet. Jeg beklager meget, at den højtærede Justitsminister ogsaa paa dette Punkt er gaaet med Fler-